

Prologi Aaron istui sairaan äitinsä vierellä, joka vapisi paksun valkoisen peiton alla, vaikka huoneessa oli lämmin. Aaron yritti kynttilöiden valossa kaataa äitinsä suuhun lahomatria teetä, mutta hänen käsi tärisi ja kuumaa juomaa läikkyi Maryn poskille. Muutaman yrityksen jälkeen Aaron luovutti. Hänestä oli enemmän haittaa kuin hyötyä. Maryn syöttäminen ja juottaminen oli yleensä Hamptonin kylän parantajan tehtävä, mutta hänellä oli muitakin asiakkaita, eikä hän voinut olla hoivaamassa Maryä ympäri vuorokauden. "Aaron." Mary sanoi ja laski kätensä poikansa käden päälle. "Katso tuonne." Hän nosti tärisevää kättään ja osoitti sormellaan sängyn vieressä olevaa matalaa puulipastoa. Aaron vilkaisi kysyvästi äitiään, joka nyökkäsi rohkaisevasti. Aaron avasi lipaston ylimmän laatikon ja kokeili kädellään mitä siellä oli. Hän nosti sieltä esiin pienen mustan puurasian, minkä sisälle mahtuisi puolikas omena. Aaron ravisti rasiaa ja sen sisällä oli jotain painavaa ja kovaa. Hän tutkaili rasiaa enemmän eikä nähnyt siinä minkäänlaisia saumoja tai edes avaimen reikää. "Mitä täällä on?" Hän kysyi ja yritti turhaan avata rasiaa. "Se on salaisuus." Mary sanoi ja hymyili heiveröisesti. Hän yritti nousta istumaan, mutta alkoi sen sijaan yskimään. Aaron kääntyi katsomaan ikkunasta ulos ja näki peilikuvansa heijastuvan siitä. Hänkin näytti sairaalta, mikä johtui siitä, että hän ei ollut syönyt kunnolla pitkään aikaan. Hän näki sivusilmällä kuinka hänen äiti pyyhki kämmenselästään verta valkoiseen peittoon. "Lupaathan pitää rasian turvassa?" Mary pyysi. "Se ei saa päätyä väärin ihmisten käsiin." "Minä lupaan." Aaron sanoi ja käänsi katseensa pois ikkunasta, mitä sade piiskasi. Hän ravisti rasiaa vielä viimeisen kerran ennen kuin laski sen lipaston päälle. Hän ei ole pystynyt katsomaan äitiään kunnolla pitkään aikaan. Mary sairastui tasan vuosi sitten Aaronin viidentenä syntymäpäivänä ja tämä viimeinen vuosi oli ollut rankka. Aluksi Marylle nousi pieni kuume, mikä ei lähtenyt millään pois. Sitten hänellä alkoi kivut. Hän kokeili kaikkia mahdollisia kipuun auttavia yrttejä aina lahomatriasta murmuraan, mutta mikään ei vienyt kipuja kokonaan pois. Viimeiset viikot hän oli oksentanut kaiken ulos minkä hän söi ja hän kuihtui silmissä. "Laatikossa on vielä jotain muutakin." Mary sanoi, ja Aaron laski kätensä takaisin sinne. Tällä kertaa hän löysi laatikosta kultaisen kaulakorun, mikä esitte lintua. Linnun siivet olivat tiukasti sen kyljissä kiinni. "Se on sinulle." Mary sanoi. "Se merkitsisi minulle paljon, jos pitäisit sitä." Aaron nielaisi palan kurkustaan. "Kiitos." Hän sanoi. Hän oli yrittänyt olla vahva äitinsä takia, mutta hän ei jaksanut enää esittää. Monen kuukauden suru ja turhautuneisuus purkautuivat hänen sisällään kuin tulivuori. "Älä mene!" Hän huudahti ja nousi tuoliltaan. "Mitä minä teen jos sinä kuolet?" Hän sanoi ja potkaisi tuolinsa nurin. Mary säpsähti äkkinäistä purkausta ja katsoi poikaansa pitkään. "Älä pelkää." Hän sanoi hetken kuluttua rauhoittavalla äänellä ja yritti hymyillä, mutta Aaron näki hänen vain irvistävän kivusta. Kenenkään ei pitäisi kärsiä sillä tavalla. Kukaan ei osannut sanoa, mikä Maryä vaivasi. Ei edes kylän parantaja. "Mutta minä täytän tänään vasta kuusi vuotta!" Aaron valitti, eikä enää pystynyt estämään kyynelien valumista. Hän nosti tuolinsa takaisin jaloilleen ja häntä alkoi hävettämään äskeinen tunteiden purkaus. "Olen pahoillani." Hän sanoi istuutuessaan takaisin tuolille. "Älä huoli." Mary sanoi ja laski taas kätensä Aaronin käden päälle. Aaron käänsi katseensa ja katsoi ikkunasta ulos. Hän toivoi olevansa lintu. Hän toivoi voivansa lentää vapaana taivaalla ja unohtaa kaiken muun. Unohtaa surun ja turhautuneisuuden. "Sinä olet vahva niin kuin isäsikin oli." Mary sanoi ja Aaron katsoi äitiään nyt yllättyneenä. Tämä oli toinen kerta koko hänen elämän aikana, kun Mary puhui hänen isästä hänen kuullen. Edellisestä kerrasta oli kulunut kaksi vuotta. Silloin Mary oli kertonut, että Jonathan oli lähtenyt taistelemaan pimeään noitia ja velhoja vastaan länteen ja saanut taistelussa surmansa. Kaikki sanoivat, että hän kuoli sankarina. Sen lisäksi Aaron oli perinyt isältään täydellisen valkoiset hiukset. Hän ei ole ikinä nähnyt kenelläkään muulla yhtä puhtaan valkoisia hiuksia. "Sinä et jää yksin." Mary sanoi. "Josh ja hänen isä

auttavat sinua." "Mutta..." Aaron aloitti vastaväitteen. Hän ei kuitenkaan ehtinyt sanoa sitä loppuun, kun Mary alkoi sätkimään rajusti. Aaron nousi seisomaan ja katsoi äitiään kauhuissaan. Hän ei tiennyt mitä hänen pitäisi tehdä. Pitäisikö hänen yrittää estää sätkiminen vai antaa hänen olla? Sen hän kuitenkin tiesi, että aika alkoi olla loppumassa. "Aaron." Kuului matala ääni huoneen ovensuulta. "Sinun on aika poistua." Mustiin pukeutunut kylän parantaja sanoi. Aaron sulki silmänsä ja veti syvään henkeä. Turhautuneena hän potkaisi mennessään tuolinsa taas nurin. Hän harppoi parantajan ohi rappusille pitkin askelin ja hyppi niitä alas kaksi kerrallaan. Kahden viimeisen portaan kohdalla hän kompuroi jalkoihinsa ja lensi eteisen lattialle kivuliaasti oikea polvi edellä. Polvi meni lattialankusta läpi. "Oletko kunnossa?" Josh kysyi. Aaron katsoi parasta ystäväänsä, joka saapui eteiseen ja auttoi hänet ylös. Aaron ei pystynyt laittamaan kunnolla painoa oikealle jalalleen ja hän linkutti Joshin avulla olohuoneeseen. Joka kerta kun hän laittoi painoa kipeälle jalalleen hän tunsu vihlovaa kipua. "Tietenkään et ole kunnossa." Josh sanoi. "Tyhmä kysymys." Istuutuessaan sohvalle Aaron ei osannut kuvitellakaan mitä tekisi ilman Joshia. Josh oli ollut hänen tukipilari nämä viimeiset kuukaudet. Josh tunsu Aaronin tuskan. Hänkin oli menettänyt äitinsä pienenä. Hän oli ollut kaksi vuotta sitten perheensä kanssa matkalla Basilissa. Suuren kaupungin rajalla olevalla slummialueella heidän kimppuun hyökkäsi pimeän noita. Ryöstön aikana Joshin äiti sai surmansa, ja Josh sekä hänen isä selvisivät vähillä vammoilla. Oli siis selvää, että Josh vihasi noitia ja velhoja normaaliakin enemmän. Niin pimeitä kuin valkeitakin. Aaron oli salaa toivonut viimeiset kuukaudet olevansa valkea velho. Hän ajatteli, että siinä tapauksessa hän pystyisi parantamaan äitinsä, vaikkei ollutkaan varma miten noitien ja velhojen voimat toimivat. Hän ei tiennyt pystyivätkö noidat ja velhot sellaiseen. Hän ei ole ikinä nähnyt sellaista. "Sinä näytät riutuneelta." Josh sanoi tutkaillen Aaronia. "Milloin olet viimeksi syönyt?" "Siitä on aikaa." Aaron sanoi. Pelkkä ruuan ajatteleminen sai hänet voimaan pahoin. "Minä teen sinulle välipalaa." Josh sanoi ja nousi sohvalta. "Lepää sinä sillä aikaa." Hän lisäsi ja hävisi pieneen keittiöön häääämään. Aaron meinasi sanoa, ettei hänellä ollut nälkä, mutta ei jaksanut vaivautua. Hänellä oli voimaton olo. Niin henkisesti kuin fyysisestikin. Hän kaatoi itsensä sohvalle makuu asentoon ja yritti keskittyä sateenropinaan. Hän yritti unohtaa yläkerrasta kuuluvat yskimisen äänet ja pelon tulevasta. Jostain syystä hän oli varma, että tänä iltana se tapahtuisi. Tänä iltana Mary kuolisi ja Aaronista tulisi orpo. Aaron havahtui horteestaan, kun Josh tökkäsi häntä lusikalla olkapäähän. Aaron nousi istumaan ja hieraisi silmiään. Hänen nenän edessä oli höyryävä syvä lautanen ja hän otti sen käteensä. Josh taputti häntä olkapäähän ja istuutui hänen viereen. "Sienikeittoa?" Aaron sanoi kysyvästi nuuhkaistessaan ruokaansa. "Joo." Josh sanoi. Vaikka hän oli Aaronia vain muutamaa kuukautta vanhempi, hän oli häntä paljon fiksumpi ja taitavampi. Hän oli Aaroniin verrattuna kuin aikuinen. "En löytänyt muitakaan ruoka tarpeita kaapeista." Hän sanoi. "Kiitos." Aaron sanoi ja vasta kun hän söi ensimmäisen lusikallisen keittoa hän tajusi kuinka kiljuva nälkä hänellä todellisuudessa oli. Hän puhalteli ruokaansa ja söi sitä hitaasti. Hänelle tuli pian parempi olo kuin moneen viikkoon. Hän ei kuitenkaan ehtinyt nauttia siitä kauaa, kun hän havahtui hiljaisuuteen. Sade oli lakannut ja yläkerrasta ei enää kuulunut yskimisen ääniä. Aaron katsoi Joshia, joka näytti huomanneen saman. Portaista alkoi kuulumaan raskaita askelia. Kylän parantaja saapui eteiseen ja Aaron tiesi sen tapahtuneen jo ennen kuin ehti nähdä parantajan ilmettä. Aaron lähti samantien linkuttamaan eteistä kohti. Hän jätti Joshin, parantajan ja sienikeiton jälkeensä. Hän ei ottanut edes takkia mukaansa, vaikka ulkona oli kylmä. Hän antoi ulko oven paiskautua perässään kiinni ja melkein hölkkäsi etupihan poikki mukulakivitielle. Jokatoisella askeleella hän tunsu kivun polvessaan. Hän ei välittänyt siitä, vaan käveli puolisokeana kyynelistä

omakotitalojen ohi. Hän ohitti monta iloista ja nauravaa ihmistä ennen kuin saapui tien päässä olevan punaisen suuren talon eteen. Hänen teki mieli raivota nauraville ihmisille. Maailmassa ei ollut mitään hauskaa. Miten he voivat vitsailla tälläisenä päivänä? Aaron istuutui möräälle nurmikolle ja nojasi takanaan olevaan kylän vanhimpien talon seinää vasten. Hän mietti tiesivätkö he hänen äidin kohtalosta? Välittivätkö he? Luultavasti ainoa kylän vanhin joka asiasta edes tiesi oli Joshin isä. Aaron oli salaa katkera Joshille. Hän pääsi helpommalla. Hänellä oli joku jota syyttää äitinsä kuolemasta. Aaronin äiti sen sijaan kuoli johonkin tuntemattomaan sairauteen. Aaronilla ei ollut ketään ketä syyttää. Hän puristi kultaista lintukorua nyrkissään ja laittoi sen kaulalleen roikkumaan. Silloin hän teki päätöksen. Hän ei ottaisi korua ikinä pois kaulaltaan. Se, että hän pitäisi sitä, oli hänen äidin viimeinen toive. En ole varma tarvitseeko tämä tarina prologia, mutta päätin kirjoittaa sen silti. Ehkä joku fiksumpi osaa sanoa onko se tarpeellinen vai pitäisikö laittaa nuo asiat suoraan ensimmäiseen lukuun. Olen kirjoittanut tämän tarinan kerran alusta loppuun muutamia vuosia sitten ja aloittanut alusta useasti. Tarina on kokenut vuosien aikana muutoksia ja tällä hetkellä minulla on tavoitteena päästä taas loppuun asti.